

NOG EENS FRANK VANDENBROUCKE

Bart Eeckhout in DeMorgen en Rik Van Cauwelaert in Knack bevestigen het opnieuw: Frank Vandenbroucke blijft voer voor de commentatoren. Eigenlijk is het nooit gezien: een socialistisch (ex-)minister die door alle media gejubeld wordt – door niet-socialisten!

Zou dat liggen aan de stijl van de man, of ook aan de inhoud van zijn politiek? Over dat laatste vernemen we in de commentaren geen details, alle aandacht gaat naar de machtsstrijd binnen de Sp-a (“defenestratie”, “politieke liquidatie”...).

In syndikale middens wordt minister FVDB herinnerd als één der architecten van het generatiepakt dat de brugpensioenen inperkte, en waartegen massaal gestaakt en betoogd werd – een zwarte bladzijde uit de geschiedenis van de socialistische partij. Meer recent verzette FVDB zich tegen een bepaling in de nieuwe collectieve arbeidsovereenkomst die vakbonden en patroons met grote moeite hadden onderhandeld op een ogenblik dat de crisis al begonnen was (het ging over de lastenverlaging voor bedrijven die oudere werknemers in dienst nemen).

Als minister van arbeidsmarktbeleid voerde hij een strenge controle in op werkzoekenden, onder de termen “activering” en ”begeleiding”. Dit leidde al tot schrapping van een paar tienduizend uitkeringstrekkers. Samen met de werkgevers en de grote media hield hij bij het publiek de indruk in stand dat er jobs genoeg zijn als de werkzoekenden maar van goede wil zijn en voldoende opgeleid. Hij verliet de federale regering omdat de Franstalige socialisten en CdH niet zo hielden van die aanpak (het aantal vacatures is 20-30 maal kleiner dan het aantal werkzoekenden). Ofschoon sedert de crisis het aantal collectieve afdankingen en dus het aantal werklozen alsnog toenemen, heeft Vandenbroucke zijn zienswijze over de arbeidsmarkt niet zichtbaar bijgesteld. Voorstellen voor arbeidstijdverkorting, of eisen over de tewerkstelling aan de bedrijven die overheidsgeld ontvangen, hield hij uit de Sp-a programma.

Inzake zijn onderwijsbeleid kan men herinneren aan het volgende. De Guimardstraat, secretariaat van het katholiek onderwijs, was er best tevreden mee (prof Marc Hooghe, KUL in DM van 14/7). In het hoger onderwijs voerde FVDB de “outputfinanciering” in, d.w.z. niet meer per ingeschreven student maar per afgeleverd diploma. Hij volgt hiermee de trend in veel westerse landen. Ongetwijfeld wordt het nu gemakkelijker om af te studeren (instellingen worden financieel beloond), maar dit kan niet zonder verlies aan kwaliteit (ondergetekende heeft meer dan 40 jaar ervaring in diverse onderwijsinstellingen). De meest recente vernieuwing van FVDB is het gratis basisonderwijs, de maximumfactuur en de hogere subsidiëring voor leerlingen uit risicogroepen. Inderdaad een lovenswaardige poging om de zeer grote ongelijkheid tussen scholen en klassen die typisch is voor Vlaanderen, tegen te gaan (zie bvb. “De school van de ongelijkheid” door Hirtt, Nicaise en De Zutter; en Dirk Jacobs, ULB). Misschien is dit wel het initiatief van FVDB dat het minst goed onthaald werd in de media: daar klagen sommige schooldirecties en sommige ouders dat ze nu benadeeld worden, en de directiecommissie van het katholiek basisonderwijs wil dat de invloed van de leerlingenkenmerken op de subsidiëring wordt gehalveerd (van 14% naar 7-8% - DM 30/6/09).

De volledige palmares overlopend kan men zich voorstellen wie minder of meer positief gecharmeerd waren door de politiek van FVDB; van de laatsten velen die echter nooit voor de socialisten stemmen.

Caroline Gennez zal dat allemaal ook wel weten, zeker?

Frank Roels, Gent.